

عنوان مقاله:

اقرار و شهادت و آثار رجوع از اقرار و شهادت از نظر فقه شیعه و حقوق ایران

محل انتشار:

سومین همایش بسترهای فساد مالی و اداری در نظام حقوقی ایران با رویکرد اصلاح و توسعه نظام حقوقی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

کوثر رنجبریان - دانشجوی کارشناسی گروه فقه و حقوق، واحد ایلام، دانشگاه پیام نور، ایلام، ایران

پرویز باقری - عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

زیبا منصوری تبار - استادیار رشته حقوق، دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

شهادت عبارت است از اخبار به وجود حق به نفع یکی و به ضرر دیگری که از سوی شخص ثالث غیر از اصحاب دعوا بیان میشود. به موجب ماده 3131 قانون مدنی کسی که شهادت میدهد باید بالغ، عاقل، عادل و مومن باشد و طهارت مولد داشته باشد در نظام حقوق ایران پس از اقرار، شهادت یکی از مهم ترین ادله به شمار میآید. در امور مدنی برخی از دعاوی با شهادت قابل اثبات اند از جمله: اصل طلاق، اصل نکاح، وقف، اجاره، غصب و غیره؛ به موجب ماده 174 قانون مجازات اسلامی مصوب 92، شهادت عبارت است از اخبار شخصی غیر از طرفین دعوی به وقوع یا عدم وقوع جرم توسط متهم یا هر امر دیگری نزد مقام قضایی است در صورتی که شاهد واجد شرایط شرعی نباشد اظهارات او استماع می شود. تشخیص میزان تاثیر و ارزش این اظهارات در علم قاضی در حدود اماره قضایی با دادگاه است. از جمله جرایمی که با شهادت قابل اثبات اند: زنا، لواط، تفخیر، و مساحقه است علی هذا جرایم موجب حد و تخریر با شهادت بر شهادت اثبات نمی شود لکن قصاص، دیه و ضمان مالی با آن قابل اثبات است. در این مقاله سعی بر آن شده به بررسی همه جانبه شهادت شهود در امور کیفری و مدنی پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

شهادت، شهود، دعاوی کیفری، دعاوی مدنی، جرح شاهد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/641304>

